

χισε νὰ κοιτάζῃ μὲ μεγάλη περιέργεια τὸ τραπέζι καὶ τὰ πράγματα τοῦ τραπεζίου. «Βλέπετε» μού λέει κρυφά «τὰ λουλούδια δὲν εἶναι ἀρκετὰ» σ' τὸ τραπέζι ἀπάνω.... σ' τὴν Ἀγγλία προσ-
«ἔχουν πολὺ σ' τὰ λουλούδια καὶ σ' τὰ κρασιά...

«σ' τὰ κρασιά, σ' τὰ
«λουλούδια, καὶ σ' τὰ
τσιγάρα.» Ἐπειτα μού
λέει πάλι. «Βλέπετε
«αὐτὰ τὰ πιρουνομά-
«χαιρα; μὴ θαρρεῖτε δὲ
«πῶς εἶναι κι' ἀπ' τὰ
«πὺ διχλεχτά. Νὰ σὰς
«δείξω, σὰν τύχη εὐ-
«καιρία, τὰ δικὰ μου,
«ποῦ τ' ἀγόρασα σ' τὸ
«Παρίσι, σ' τὸ κατὰ-
«στημα τοῦ Φοντάνκ.»

Τί πράγματα! τί μω-
ρολογία! Τὸν παρακά-
λεσα νὰ μού δώσῃ ἓνα
κοιμᾶτι ψητὸ διάνο.
Μοῦ τὸ προσφέρει λοι-
πὸν καὶ μὲ ῥωτάει.
«Σὰς ἀρέσει ὁ ψητὸς; ὁ
«διάνος;» «Πολὺ» τοῦ
εἶπα. «Καὶ σ' τὴ μη-
«τέρα σας;» «Νομίζω
...» «Τότε βέβαια καὶ
«σ' τοῦ πατέρα σας;»
Τότες τοῦ εἶπα κι' ἐγὼ
πῶς ἀρέσει καὶ σ' τὸν
πατέρα, καὶ σ' τὴν μη-
τέρα, καὶ σ' ἐμένα, καὶ
σ' τὰ δουλικὰ, καὶ πῶς
ἡ Ἥρα ἀγαπᾷ πολὺ
τὰ κόκκαλά του. Δὲν
τοῦ ἀπάντησα καθὼς
ἔπρεπε; ῥώτησε ἡ κυρία
Λεονῆ γελῶντας μ' ὅλη
τῆς τὴν καρδιά.

Ὅμως ὁ ἄντρας τῆς
ἀφανισμένος ἀπ' τὴν
κούρασι καὶ νανορι-
σμένος ἀπ' τὰ λόγια
τῆς, εἶχε ἀπὸ καιρὸ ἀ-
ποκοιμηθῇ, κι' ἐκείνη,
σὰ δὲν ἔλαβε ἀπάντησιν, γυρίζει τὸ κεφάλι, καὶ
βλέποντας πῶς ἦταν ἀποκοιμισμένος, τρέχει κατὰ
τὸ κρεβάτι. Κι' ἔκτα ἔφτασε κοντά του, τὸν ἄρπαξε
ἀπ' τὸ μπράτσο μὲ τὰ δύο τῆς χέρια, καὶ τὸν
ἔσεισε μὲ μεγάλη βία.

— Ὠραῖα! περίφημα! ἐγὼ σοῦ μιλοῦ, κι' ἐσὺ
κοιμάσαι! Νὰ εὐγένεια, νὰ καλοὶ τόποι!

Ὁ κ. Λεονῆς ξυπνῶντας—ὅπως ἦταν φυσικὸ
ῥωστερ' ἀπὸ τέτοιο σεισμό—ἄκουσε τὰ τελευταῖα

λόγια τῆς γυναίκας του, καὶ μουρμούρισε μα-
σημένα.

— Ὅχι, Ἐλένη, δὲν κοιμώμουν καθόλου....
σ' ἄκουγα.... συλλογιζόμουν.... συλλογιζόμουν
ἀπὸ ποῦ τάχα νὰ κατὰγεται ὁ κόντε Καραμέλ-

λας... ἂν ἀλήθεια κα-
τάγεται ἀπ' τὴν Πε-
τρώδισσα τὴν Ἀραβία.

— Ὡ ναί, ἀπ' τὴν
Πεπρώδη Βασσαραβία!
Κι' ὅλα ὅσα εἶπα γιὰ
τὸν κύριο Πλουτάκη,
τ' ἄκουσες βέβαια. Γιὰ
νὰ σὲ παιδέψω ὅμως,
δὲ θὰ τὰ ξαναπῶ!

— Μὰ δὲν εἶναι κι'
ἀνάγκη, ἀφοῦ τ' ἄκου-
σα.

— Τί εἶπα λοιπόν;

— Νά, μιλοῦσες γιὰ
τὸν κ. Πλουτάκη, ποῦ
ἔχει τίς ὁμολογίες τῶν
δανείων...

Τότες ἡ κ. Λεονῆ,
τάχα δυσχεστετημένη,
ἔσφιξε τὰ δόντια τῆς,
κι' ἄρχισε νὰ σείνει τὸ
χέρι ἀπὸ πᾶν ἀπ' τοῦ
ἀντρός τῆς τὸ κεφάλι,
τάχα γιὰ νὰ τὸν φο-
βερίσῃ. Καὶ μὲ τ' ἄλλο
ἄρπάζοντας, τοῦ τρεῖς
τρίχες τῶ γενειῶν του,
καμώθηκε πῶς τις τι-
νάξει θυμωμένα.

— Αὐτὸ τὸ γενάκι,
εἶπε, θέλει τίναγμα...
γιὰ νὰ μάθῃ ν' ἀκούῃ,
ὅταν ἐγὼ μιλοῦ. καὶ
νὰ προσμένῃ ὡς ποῦ νὰ
ἔτοιμασθῶ... κι' ὅχι νὰ
κοιμᾶται...

Κεφάλαιο ΚΕ'.

Ἐξηχρόνια ὕστερ' ἀπὸ
τὸ γάμο.

Ἀγαπημένε μου Σταμάτη,

Μόλις τὴν Πέμπτη φεύγει τὸ ταχυδρομεῖο, κι'
ὡς τόσο ἐγὼ ἀρχίζω ἀπὸ σήμερα νὰ σοῦ γράφω.
Ὅμως νὰ διαβάζω τὰ γράμματά σου, καὶ νὰ
σοῦ γράφω κι' ἐγὼ, εἶναι ἡ μόνη μου χαρὰ ἀπ'
τὴν ἡμέρα ποῦ ἐφυγες. Ὁ κ. Πλουτάκης μού
ἔλεγε προχτὲς, πῶς σ' τὴν Ἰρλάντα, πρὶν τε-
λειώσῃ κάθε ἄγιου ἢ γιορτῆ, ἀρχίζει ὁ κόσμος
νὰ κάνῃ ἐτοιμασίες γιὰ τὸν χρόνον. Ἐτσι, θαρρῶ,

Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ

(Ἐκ φωτογραφίας τοῦ κ. Στουρνάρα)